

Бистра.

Тука е. Ти я остави, когато изпращаше архиерейския намѣстникъ.

Инокентий.

(Напълня луличката си и запушва, седналъ на мендерчето).

Еремия.

Чичо, ти свиря днесъ, като никога.

Инокентий.

Нѣщо ми е на душа, та рѣкохъ да си поотдѣхна, пъкъ кордата се скъса.

Бистра.

Но ти дѣдо, измедвашъ слабъ, трѣбва по-рѣдко да свиряшъ, азъ мисли, че то . . . или вземи мѣрки.

Инокентий.

Ехъ, чеда мои, вие сте ми най-добрия цѣръ. Като ви гледамъ тѣй млади и весели — и менъ ми е по-леко на душата.

Бистра.

(Скача, хваща му главата и го цѣлува по челото).
О, добрий ми дѣдо.

Инокентий.

(Я погледва просълзенъ и само въздѣхва). А сега азъ искамъ, Бистра, ти да ми изпѣешъ мойта пѣсень. Изпѣй я; азъ ей тѣй ще те послушамъ. Отдавна не си ми я пѣла.

Бистра.

Цѣлата ли?

Инокентий.

Както искашъ.

Бистра.

Както искашъ ти, дѣдо; но много дълга е . . .